

Dragutin Tadijanović (1905)

BALADA O PASTIRICA, V LICE BLEDA, PO OBRONKU, NAVSEZGODAJ,
ZAKLANIH OVCAH žene dvanajst ovac, kožuhov voljnih,
v speče mesto, na prodaj sitnemu mesarju.
Prvi stopa oven vitorog.

Tu so, glej! brez strahu so stopile,
prostodušno, v povorki, druga za drugo,
na dvorišče mestne klavnice:
tu so se stisnile v kot, v gruči, tesno skupaj.

Mesarski pomočniki so jih, molče,
odvlekli kakor volkovi:
Nobena se ni več vrnila.
Danes je praznik: za pojedino koljejo črede.

Sleherno krute roke podro na tla:
brez odpora, pod davečim kolenom,
sleherna pričaka smrt pod nožem, v krvi.
Dvanajst ovac visi na železnem steburu.

Ugasle oči; runo s krvjo oblito; noge zlomljene.
Sonce vstaja za obronkom... Ko se vrača,
se pastirici zdi, da čuje, v dalji, zamolklo blejanje.
Pašnik se leskeče v rosni travi, v soncu.

Drago Ivanišević (1907)

PARIZ V GRLU Pariz temačno siva soba
za zidom črnc vpije svojo noč
ti na postelji v črnini buljiš v noč
jaz bele roke ti poljubljam
v strahu pred seboj kaj morem razen da molčim
na stropu krožijo ujeta ozvezdja
spodaj kroži ulica

tvoje rôke vse temnejše noč postajajo
 tudi ti nenadoma odideš v noč
 vseeno če si tu ob moji strani
 vseeno če ti s prsti brodim po laseh
 tvoj plašč pa tvoji čevlji in nogavice so na stolu
 v noč odhajaš

ulice so puste pusta so drevesa njegov in moj mrak
 a jaz razpet sem na vseh vratih
 ker ti si onkraj vseh teh vrat

Ivan Goran Kovačić (1913—1943)

JAMA I

(Odlomek) Kri moja luč je in temà je moja.
 Skópali iz očesnih so votlin
 mi s srečnim vidom blago noč pokoja;
 zenico v mozgu žge do bolečin
 od kapelj dneva ogenj podivjani.
 Ugasnile oči so mi na dlani.

Gotovo v njih so še drhtele ptice,
 odblesk neba lahnó se zamajál,
 ko sem zaznal: s sinjino v dno zenice
 se je potopil mi obraz krvav.
 Smejó oči se v dlani sončnim nitim,
 a solze mi ne morejo več liti.

Samo med prsti kaplje goste, vroče
 kapljale so, da rabelj nož zato,
 razdražen od votline zevajoče,
 zabode v vrat še z večjo mi slastjo;
 a mene te krvi milina gane,
 da čutil kaplje sem ko solze slane.

Pred grozovitim mrakom žarek zadnji
 bil noža bliskovitega je blesk
 in krik, bel še v slepoti nenavadni,
 in rabljev bele bele kože lesk;
 bilí so namreč do pasu vsi goli
 in nagi nam tako oči so boli.